

АВС

БЕЛГИЙСКО
СЪВРЕМЕННО
ИЗКУСТВО
CONTEMPORARY
BELGIAN
ART

A DIGITAL TAKE ON

CONTEMPORARY ART

ДИГИТАЛЕН ПОГЛЕД

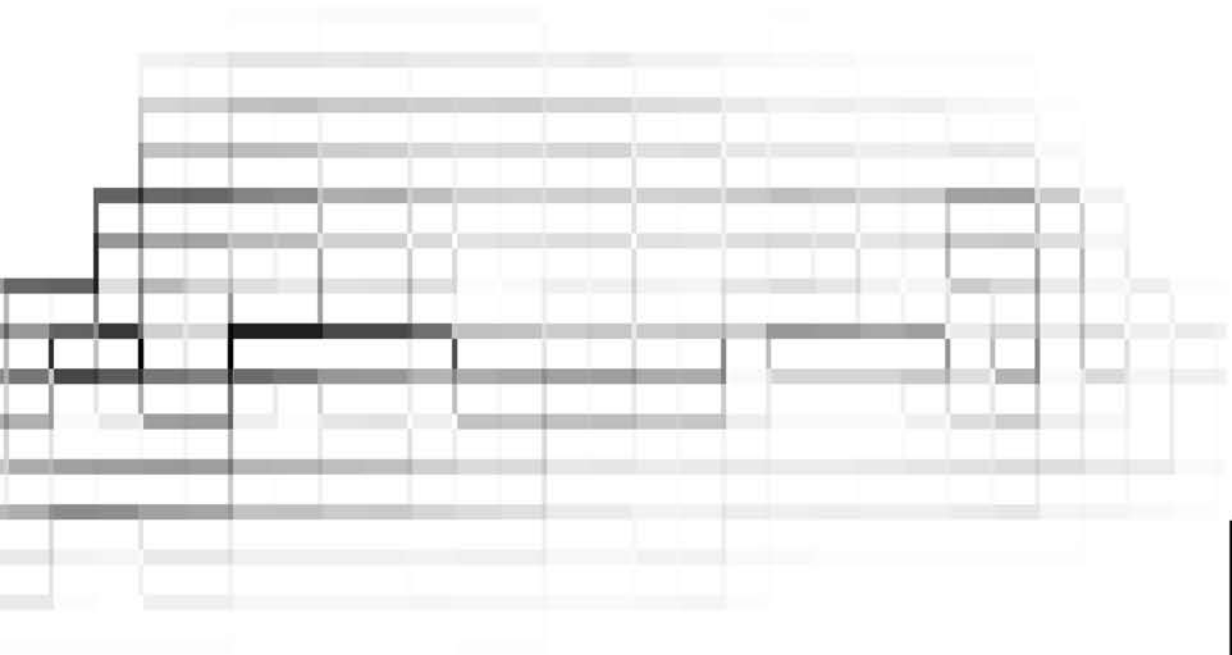
КЪМ СЪВРЕМЕННОТО

ИЗКУСТВО

20
ТВОРЦИ
ARTISTS

23
ПРОИЗВЕДЕНИЯ
WORKS

ABC. Белгийско съвременно изкуство
Софийска градска художествена галерия
12 април – 15 март 2011

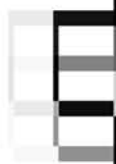
Куратори: Доминик Пайни и Паскал Проние

По идея на Патрик Сандрен
и със специалното съдействие на Льо Френоа
– Национално студио за съвременни изкуства

ABC. Contemporary Belgian Art
Sofia City Art Gallery
12 April – 15 May 2011

Curators: Dominique Païni and Pascal Pronnier

At the initiative of Patrick Sandrin
and with the special support of Le Fresnoy
– National Studio of Contemporary Arts

Благодаря на всички наши партньори, спомоществователи и приятели, че активно допринесоха за това в София да гостува този „дигитален поглед към съвременното изкуство“, който ни предлага подбор от първостепенни белгийски творци и творби. В контекста на тази проява „дигиталната революция“ може да се разглежда едновременно като работен материал и като историческа възможност.

Благодаря на Националното студио за съвременно изкуство „Льо Френоа“ и на неговия директор и основател Ален Флешер за това, че ни разреши да представим тази изложба, на Мария Василева – главен уредник, както и на Аделина Филева – директор на Софийска градска художествена галерия – за това, че ни отвори вратите на галерията.

Патрик Сандрен

*Продуцент и Директор
Фондация „Култура и развитие“*

I thank all our partners, sponsors and friends for actively helping to bring to Sofia this ‘digital take on contemporary art’ which offers us a selection of first-class Belgian artists and works. In the context of this event, the ‘digital revolution’ can be viewed both as working material and as a historic opportunity.

I thank Le Fresnoy – National Studio of Contemporary Arts and its Director and Founder, Alain Fleischer, for allowing us to present this exhibition, Maria Vassileva, Chief Curator, and Adelina Fileva, Director of the Sofia City Art Gallery, for opening the doors of the Gallery to us.

Patrick Sandrin

*Producer and Director
Culture and Development Foundation*

Софийска градска художествена галерия е музей, чиито интерес е обрнат не само към миналото, но и към настоящето в българското и световното изкуство.

Тази посока на развитие и търсене превърна галерията в динамична институция. В изложбите, кураторските проекти и изследванията на собствения фонд са отразени много проблеми на съвременното общество. На дневен ред се поставят различни въпроси, възпитава се вкус, определят се тенденции и се приобщава публиката.

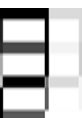
Така галерията изпълнява своите обществени, художествени и образователни функции и мотивира авторите за бъдещи проекти.

С желанието да натрупва все повече информация за съвременната артистична сцена и да развие полезни контакти, които да помагат на мисията ни, екипът работи с различни европейски музеи и институции.

Изложбата „ABC. Белгийско съвременно изкуство“ и сътрудничеството с Националното студио за съвременни изкуства „Льо Френоа“ са още един щрих, който разширява границите на изкуството и предлага нови възможности за диалог.

Аделина Филева

Директор, Софийска градска художествена галерия

The Sofia City Art Gallery is a museum that is interested not just in the past but also in the present of Bulgarian and world art.

This direction of development and interest has turned the Gallery into a dynamic institution. Its exhibitions, curatorial projects and studies of its own holdings reflect many problems of contemporary society, raising different questions, cultivating good taste, setting trends, and engaging and educating the public.

Thus, the Gallery performs its public, artistic and educational functions, and motivates artists for future projects.

Driven by a desire to acquire ever more information about the contemporary art scene and to develop useful contacts that will help our mission, the Gallery works with different European museums and institutions.

The exhibition *ABC. Contemporary Belgian Art* and our collaboration with Le Fresnoy – National Studio of Contemporary Arts are yet another undertaking that expands the boundaries of art and offers new opportunities for dialogue.

Adelina Fileva

Director, Sofia City Art Gallery

Истинско удоволствие е за мен да напиша няколко реда за изложбата „АВС. Белгийско съвременно изкуство“. Тази изложба идва само няколко месеца след изложбата „Във време на промяна. Модерното изкуство в Белгия 1880-1950“, организирана в София по случай белгийското председателство на Съвета на Европейския съюз. В София бяха показани творби на прочути художници: Ропс, Пермеке, Енсор, Спилиарт, Магрит и много други.

Настоящата изложба е едновременно и продължение на изложбата на белгийското изкуство 1880-1950, и разрив.

Това е продължение, защото откривате белгийски артисти от едно ново поколение, които са творили след Втората световна война и по-точно към края на 20. или в началото на 21. век. Представителите на съвременното изкуство идват след представителите на модерното изкуство.

Това е разрив, защото не се намирате вече пред платна, мрамори или други художествени средства, използвани още от най-далечни времена. Художествените произведения могат също да станат дигитални в съвременния дигитален свят. Двадесетте белгийски художници на тази изложба са илюстрация за такъв избор.

Бих желал да благодаря специално на Патрик Сандрен за неговата блестящата идея да покаже в София тази представителна изложба от „Льо Френоа“ и за неговата неуморна работа, за да я пренесе тук.

Желая ви познавателно и обогатяващо посещение.

Марк Михилсен

Посланик на Кралство Белгия в София

Het is me een waar genoeg enkele woorden te schrijven over de tentoonstelling *ABC. Contemporary Belgian Art*. Deze tentoonstelling volgt enkele maanden op de tentoonstelling *In Times of Change: Modern Art in Belgium 1880-1950* die in Sofia georganiseerd werd naar aanleiding van het Belgische Voorzitterschap van de raad van de Europese Unie. Werken van uitgelezen artiesten waren toen aanwezig in Sofia: Rops, Permeke, Ensor, Spilliaert, Magritte en vele anderen.

La présente exposition est en même temps une suite de l'exposition sur l'art belge 1880-1950 et une rupture.

C'est une suite car vous découvrez des artistes belges d'une nouvelle génération qui ont créé leurs oeuvres après la deuxième guerre mondiale, plus exactement vers la fin du XXe siècle ou le début du XXIe siècle. Les représentants de l'art contemporain font suite aux représentants de l'art moderne.

C'est une rupture car vous ne vous trouvez plus face à des toiles, à des marbres ou autres moyens artistiques utilisés depuis la nuit des temps. Les oeuvres d'art peuvent aussi devenir numériques dans le monde numérique d'aujourd'hui. Les vingt artistes belges de cette exposition sont une illustration de ce choix.

Mijn bijzondere dank gaat uit naar Patrick Sandrin omdat hij het schitterende idee heeft gehad om deze toonaangevende tentoonstelling van "Le Fresnoy" naar Sofia te brengen.

Ich wünsche ihnen ein lehrreiches Besuch!

Marc Michielsen

Botschafter des Königreichs Belgien in Sofia

Националното студио за съвременни изкуства „Льо Френоа“, което се намира в Северна Франция, е уникално място, където съжителстват изкуство, изложби и обучение и се осъществяват срещи между различни култури и творци. На територията на нашата страна се провеждат близо 500 фестивала за дигитално изкуство и така тя днес разполага с невероятен новаторски потенциал в област, която съчетава съвременно изкуство, медии и Интернет. Изложбата, която се провежда в София, е свидетелство за жизнеността на дигиталното изкуство.

Творците много бързо се възползваха от потенциала на цифровите технологии. Повечето от тях са връстници на тези технологии – хора, които са се родили преди тридесет години заедно с видеоигрите, рано са придобили интерактивни умения и са достигнали своята зрялост в социалните мрежи.

Дигиталните творби предлагат безкрайно разнообразие от невиджани досега форми. Те приканват зрителите да се включат в творческия процес. Самото произведение на изкуството се обновява: то никога не се явява готов продукт и си остава преди всичко незавършено творение, което е носител на нов потенциал, подлежащ на неограничени изследвания.

Френският институт в България и Софийската градска художествена галерия се радват, че със съдействието на Националното студио за съвременно изкуство „Льо Френоа“ предоставят на българската публика възможността да се запознае с най-доброто от творчеството в тази нова област.

Приятно разглеждане на изложбата!

Филип Отне

Посланик на Република Франция в България

Le Fresnoy – Studio National des Arts Contemporains est un lieu unique d'art et d'exposition, de formation et de rencontres entre les cultures et les créateurs, situé dans le Nord de la France. Avec près de 500 festivals d'art numérique sur son sol, notre pays compte aujourd'hui avec une formidable force d'innovation dans ce domaine à la croisée de l'art contemporain, des médias et de l'Internet. L'exposition proposée à Sofia témoigne de cette vitalité.

Les artistes se sont emparés très tôt du potentiel des technologies numériques. Ils sont pour la plupart des *digital natives*, nés il y a trente ans avec le jeu vidéo, tôt formés à l'interactivité et mûris dans les réseaux sociaux.

Les œuvres numériques nous proposent une infinité de formes inédites. Elles invitent le public à participer à l'acte de création. L'œuvre d'art elle-même est renouvelée : jamais produit fini, elle reste essentiellement inachevée, riches de potentiels nouveaux à explorer sans limite.

L'Institut français de Bulgarie et la Galerie municipale de Sofia se réjouissent de faire découvrir au public bulgare le meilleur de la création dans cette discipline nouvelle, avec la complicité du *Studio National des Arts Contemporains du Fresnoy*.

Bonne visite!

Philippe Autié

Ambassadeur de France en Bulgarie

Днес, художниците, които окончателно са се сдобили със свободата да не се приобщават към последното модно течение, разработват преди всичко свои лични проекти със средствата, които им предлага епохата, като при това не установяват йерархия между жанровете и различните изразни форми.

Във Валония и в Брюксел – родина на Магрит, Дотремон, Бюри, Бродгарс и на много други известни имена на международната сцена – творците винаги са се отличавали със своя силно индивидуален подход към изграждането на образите, били те абстрактни или фигуративни, като по този начин предлагат собствен прочит на света.

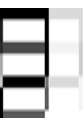
Днес, полето на пластичните изкуства във Валония е повече от всякога широко отворено и предлага много разнообразна палитра от художествени проекти, в които живописиста съжителства с видеото, инсталациите влизат в диалог със скулптурите, а прожекциите са част от мултимедийните изяви.

„Валония-Брюксел Ентернационал“ и Делегацията „Валония-Брюксел“ са изключително доволни от факта, че българската публика получава възможността, благодарение на прекрасната изложба „АВС. Белгийско съвременно изкуство“, да се запознае с част от творбите, свидетелстващи за художествената жизненост на нашата общност.

Г-жа Фабьен Ройтер

Делегат на „Валония-Брюксел“

Букурещ, 11 март 2011 г.

Aujourd'hui, définitivement libérés de la contrainte d'appartenir au dernier courant à la mode, les artistes plasticiens développent avant tout un projet personnel avec les moyens que leur offre leur époque sans établir de hiérarchie entre les genres et les modes d'expression.

En Wallonie et à Bruxelles, terre de Magritte, Dotremont, Bury, Broodthaers et bien d'autres qui se sont imposés sur la scène internationale, les artistes se sont toujours distingués par des mises en images, abstraites ou figuratives, fortement individualisées par lesquelles ils apportent leur propre lecture du monde selon des points de vue singuliers.

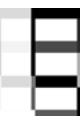
Aujourd'hui le champ des arts plastiques y est plus que jamais largement ouvert et offre une panoplie très éclectique des propositions dans lesquelles la peinture côtoie la vidéo, les installations répondent aux sculptures, les projections rejoignent les interventions multimédia.

Wallonie-Bruxelles International et la Délégation Wallonie-Bruxelles se réjouissent qu'à travers cette superbe exposition *ABC. Art Belge Contemporain*, un fragment de toute la vitalité artistique de notre Communauté puisse être découvert par le public bulgare.

Fabienne Reuter

Déléguée Wallonie- Bruxelles

Bucarest, le 11 mars 2011

От средата на 90-те години до наши дни съвременните визуални изкуства във Фландрия преживяват забележителен разцвет. Онова, което прави фламанското изкуство толкова прочуто, е силното му желание да експериментира в дух на открито сътрудничество, в резултат на което възникнаха редица нови подходи към материали, техники, а също и начини на изразяване. Настоящата изложба е представителна, но далеч не пълна извадка фламански творци. Всички тези автори са получили изключителни оценки от множество куратори на изложби, колекционери, а също и от своите колеги от цял свят. Показаните тук техни произведения са от най-високо международно ниво и са били изложени в най-влиятелните световни музеи.

Смятам, че показването им редом с творбите на автори от френско говорещата част на Белгия ще позволи да се придобие по-ясна представа за богатството и многообразието на изкуството в тази страна. Бих искал да благодаря за предоставената от организаторите възможност тези художници да бъдат представени пред българската публика и пожелавам изложбата да донесе на посетителите множество интригуващи и обогатяващи преживявания.

Жос Ван Рилар

*Главен администратор
на Фламандските изкуства и наследство*

Ever since the mid 1990s, the contemporary visual arts in Flanders have been enjoying a wonderfully flourishing period. The prominence of Flemish arts is the fruit of an eagerness to experiment in an open co-operative spirit, resulting in an often new approach to materials, techniques or visualization. This exhibition shows a representative selection of artists, but does not claim completeness. All of the artists are highly appreciated by curators, collectors and colleagues worldwide. They have risen to the international top level and have been showcased in the major museums.

I believe that putting these artists in relation to artists from the French speaking part of Belgium, displays a view of both the richness and complexity of this country. I would like to thank the organizers for the opportunity they give to our artists to present themselves and I wish the visitors an intriguing and eye-opening experience.

Jos Van Rillaer

Administrator-general

Arts and Heritage Flanders

АВС. Белгийско съвременно изкуство е изложба, която няма амбицията изчерпателно да представя цялото разнообразие в съвременното белгийско изкуство. Акцентът е поставен върху видеото и фотографията. Това са области, в които Белгия се е открила през последните двадесет години, като е черпела от наследството си, беязано от документалното кино (и по-специално тази негова част, проследяваща другите изкуства) и от експерименталното кино (с неговия легендарен фестивал в Кнок-Льо-Зут), както и от своеобразната анархо-дадаистка традиция, от поезията на излизащото от всякакви граници поведение, което в миналото е било повод за зрелищни провокации.

„Мисля, че фламандските и валонските творци много малко са засегнати от интернационализма. Белгия е може би сама по себе си произведение на изкуството и като всяко добро произведение на изкуството е едно упражнение по „изчезване“ – нещо, което ще продължи неудържимо да ни привлича и да ни предизвиква“. В това изказване на Ян Фабр вниманието ми се насочва най-вече към двете думи, близки до парадокса на горгоната Медуза, който в същността си е много символистичен: неудържимо привличане и предизвикателство. Знаем колко важна роля са изиграли изкуството и поезията на символизма за изкуството в Белгия – характеристики, които продължават да вдъхновяват най-радикалните подходи на нашето съвремие.

Освен това изложбата изхожда от предположението – а това е и вторият критерий, който определя нейната структура – че Белгия вероятно е единствената страна, в която интензивно съжителстват две напълно противоречащи си тенденции в изкуството след 1945 г.: едно концептуално и минималистично течение, и едно пост-дадаистско течение, което понякога е толкова детинско, че е на границата на смехотворната глупост. Налице е особено съжителство между изкуството на предмета и едно теоретично, умозрително изкуство. Тъй като едното не изключва другото, множество творци развиват и съзнателно задълбочават съчетанието между двете, като това поражда диалектична връзка, която придава своеобразност, релеф и привлекателност на изкуството в Белгия.

През последните тридесет години Белгия създаде условия за появата на изключително интересен рояк от творци, които въобще не са склонни към разпадане или изчезване. Налице е жизненост, която се опира на една традиция на дързост и провокация и черпи от силната и упорита вяра в поезията, чийто двигател е съчетанието между писано слово и пластични форми. Символизъм, сюрреализъм, минимализъм се преплитат в своеобразно триединство, което според мен няма еквивалент в Европа и което определя основните характеристики на изложбата „АВС. Белгийско съвременно изкуство“.

Доминик Пайни

Куратор на изложбата

ABC. Contemporary Belgian Art is an exhibition that does not claim to be a comprehensive portrayal of the diversity of the contemporary art scene in Belgium. It focuses on video and photography. These are areas in which Belgium has been excelling over the last twenty years, drawing from its heritage marked by documentary film (and more particularly, that devoted to other arts) and by experimental film (with its legendary festival in Knokke-le-Zoute), as well as by a specific anarcho-Dadaist tradition and poetry of 'beyond-the-limit' attitudes which, in the past, gave rise to spectacular provocations.

'I think that Flemish and Walloon artists are not particularly affected by internationalism. Belgium is possibly an artwork itself, and like every good artwork, it is a disappearing exercise which will continue to fascinate us and defy us.' This is what Jan Fabre said one day and here I will underline two words that form a dumbfounding paradox, symbolist even: fascination and defiance. And we know how important symbolist art and poetry were for Belgian art, characteristics that continue to inspire the most radical current practices.

Furthermore, the exhibition is based on the hypothesis – and this was another criterion that determined its structure – that Belgium is probably the only country to perpetuate the cohabitation and mutual influence of two currents generally taken to be contradictory in post-1945 art: a conceptual, minimalist trend and a post-Dadaist trend with pranks verging on burlesque idiocy. There is a singular coexistence of the art of the object and speculative, theoretical art. As the one does not exclude the other, a number of artists have been developing and consciously deepening this coexistence, thereby creating a dialectic which gives the art of Belgium its specificity, substance, and seductiveness.

In the last thirty years in Belgium there has been an exciting emergence of artists who do not wish to implode or disappear. A vitality based on a tradition of impertinence and provocation, and nourished by the powerful and persistent belief in poetry, whose driving force is the combination of visual forms and writing. Symbolism, Surrealism and Minimalism form a specific trinity which has no equivalent in Europe and which forms the framework of the exhibition *ABC. Contemporary Belgian Art*.

Dominique Païni

Exhibition Curator

Съвременното белгийско изкуство започва да се откроява по-категорично на световната сцена едва преди около двайсетина години. Според Бернард Марселис¹ това е свързано с назначаването на Ян Хоег, основател на музея S.M.A.K. в Гент, за куратор на Документа 9 в Касел през 1992. Тогава той включва в изложбата дузина белгийски художници и успява да привлече международното внимание към тях.

Българското съвременното изкуство има различна история, но в момента също се нуждае от такова внимание. Всъщност проблемите на легитимацията на двете култури са доста сходни. У нас, както е било и през 70-те и 80-те години в Белгия, все още водеща е личната мотивация и решимост за успех. За дълъг период от време индивидуалният пример на няколко международно успели художници и куратори е едва ли не единственият катализатор на процесите и това е валидно и за двете страни. Трудното взимане на решения в областта на културата и изграждането на система от музеи и организации, посветени на съвременното изкуство, отнема много време.

В Белгия идеята да се основе музей, който да показва съвременните тенденции в изкуството, датира от края на 50-те години на 20. век. Един от мотивите е, че Музеят за изящни изкуства няма интерес към съвременните тенденции и пропуска да включи в колекцията си важни произведения. Създава се Асоциация на музея за съвременно изкуство, която започва своя колекция и организира различни лекции и дебати, за да убеди обществеността в необходимостта от подобен музей. Първият музей за съвременно изкуство в Белгия се основава през 1975 г., но получава собствена сграда и мащабно поле за изява едва през 1999 г. с официалното откриване на S.M.A.K. (Общински музей за съвременно изкуство) в Гент.

40 години са необходими на привържениците на идеята за музей на съвременното изкуство в Антверпен да постигнат целта си до откриването на M HKA през 1987 г. Други важни институции в Белгия са: РММК – музей за модерно изкуство в Остенде (1986); МАС – музей за съвременно изкуство в Ле Гранд-Хорню (1991), както и Музеят на фотографията в Шарлероа (1987). Започват да работят и по-малки центрове за съвременно изкуство, които допълват системата на взаимовръзки и отношения: Argos (1998), WIELS (2006) и Centrale Électrique (2006) в Брюксел, Extra City (2004) и NICC (2008) в Антверпен.

Най-представителната институция в страната – Кралският музей за изящни изкуства в Брюксел, също предлага съвременно изкуство в постоянната си експозиция и рекламира на своя сайт сбирката си така: „много богата колекция от 15. век до днес“.² Очевидно е, че представянето на съвременното изкуство в Белгия не е само въпрос на лични желания, но вече се е превърнало в държавна политика. Това несъмнено повлиява

динамиката на местната сцена, както количеството и качеството на художествената продукция.

България в момента извървява този път и се опитва да консолидира индивидуални, частни, общински и държавни усилия в защита на каузата на съвременното изкуство. В това поле Софийска градска художествена галерия играе съществена роля не само с основаната първа и засега единствена в България музейна колекция за съвременно изкуство, но и като стимулира художници, критици и куратори по посока на създаване на съвременно изкуство, без да пропуска и образованието на различните публики. Пътят не е лек, нито се извървява бързо, но успешните примери винаги помагат. Изложбата „АВС. Белгийско съвременно изкуство“ е интересна както с разнообразието на художествените подходи, така и с позитивния урок на една малка художествена сцена, постигнала международна известност.

Мария Василева

Главен уредник , Софийска градска художествена галерия

¹ Marcelis, Bernard. Belgium: Paradoxes of an Art-Making Nation, artpress 2, Nov./Dec./Jan. 2011

² http://www.fine-arts-museum.be/site/EN/frames/F_peinture.html

Contemporary Belgian art rose to prominence on the international scene only some twenty years ago. According to Bernard Marcelis¹, this had to do with the appointment of Jan Hoet, the founder of S.M.A.K. in Ghent, as curator of documenta 9 in Kassel in 1992. Hoet included a dozen Belgian artists in the exhibition and succeeded in attracting international attention to them. Contemporary Bulgarian art has a different history, but today it also needs such attention. In fact, the problems of legitimation of the two cultures are quite similar. In Bulgaria, as was the case in Belgium in the 1970s and 80s, personal motivation and determination are still crucial to success. In both countries, the personal example of several internationally successful artists and curators long remained more or less the only catalyst of processes. Making difficult decisions in the field of culture and building a system of museums and organizations devoted to contemporary art takes time. In Belgium, the idea to found a museum that would act as a showcase for contemporary trends in art dates to the late 1950s. One of the motives was that the Museum of Fine Arts was out of touch with current artistic trends and missed key opportunities to buy major works for its collection. A Contemporary Art Museum Association was created, and it began buying works with an eye to the future and organized lectures and debates to convince the public of the need for such a museum. The first Belgian museum of contemporary art was set up in 1975, but it was not until 1999 that it was granted independent premises and the opportunity to come into its own with the official opening of S.M.A.K. (Municipal Museum of Contemporary Art) in Ghent.

It took forty years for the champions of the idea of a museum of contemporary art in Antwerp to achieve their goal with the opening of the M HKA in 1987. Among the other major institutions in Belgium are the PMMK – Museum of Modern Art in Ostend (1986), MAC – Museum of Contemporary Art in Grand-Hornu (1991), and the Charleroi Museum of Photography (1987). A number of smaller centres for contemporary art were also established, contributing to the development of the Belgian art scene: Argos (1998), WIELS (2006) and Centrale Électrique (2006) in Brussels, Extra City (2004) and NICC (2008) in Antwerp.

The most representative institution in Belgium, the Royal Museum of Fine Arts in Brussels, also has contemporary art on permanent display and promotes its collection on its website as ‘a very rich collection from the 15th century to today’.² It is obvious that showcasing contemporary art in Belgium is not just a matter of personal desire but has already become a national policy. This has undoubtedly influenced the development of the local scene as well as the quantity and quality of artistic production.

Bulgaria is currently following the same path, trying to consolidate individual, private, municipal and government efforts in defence of the

cause of contemporary art. The Sofia City Art Gallery has been playing a significant role in this respect not just by founding the first – and for the time being only – museum collection of contemporary art in Bulgaria but also by encouraging artists, critics and curators to create contemporary art and striving to educate audiences. This path is neither easy nor quick, but success stories always help. The exhibition *ABC. Contemporary Belgian Art* is interesting both for the diversity of artistic approaches and for the positive lesson of a small art scene that has achieved international fame.

Maria Vassileva

Chief Curator, Sofia City Art Gallery

¹ Marcelis, Bernard. Belgium: Paradoxes of an Art-Making Nation, *artpress* 2, Nov./Dec./Jan. 2011.

² http://www.fine-arts-museum.be/site/EN/frames/F_peinture.html

Стефан Балъо
Гийом Бейл
Стефан Дедене
Едит Декинт
Доминик Кастроново и Бернар Съгондини
Давид Клербоут
Лео Коперс
Патрик Корийон
Жеф Корнелис
Капитан Лоншан
Емилио Лопес-Менчеро
Елс Ванден Мерш
Ханс Оп де Беек
Еманюел Ван дер Оуера
Пол Пиерар
Гуендолин Робен
Софи Уетнал
Мишел Франсоа
Жак Шарлие

Stephan Balleux
Guillaume Bijl
Stefaan Dheedene
Edith Dekyndt
Dominique Castronovo end Bernard Secondini
David Claerbout
Léo Copers
Patrick Corillon
Jef Cornelis
Capitaine Lonchamps
Emilio López-Menchero
Els Vanden Meersch
Hans Op de Beeck
Emmanuel Van der Auwera
Pol Pierart
Gwendoline Robin
Sophie Whettnall
Michel François
Jacques Charlier

ФРАНКИ

2007

3 акварела на хартия,
43x35,5 см всеки, 1 видео, черно-бяло,
без звук, 1'59"

Със съгласието на галерия think.21,

*Брюксел***FRANKY**

2007

3 watercolours on paper,
43x35.5 cm each, 1 video,
black & white, silent, 1'59"

Courtesy of think.21 Gallery, Brussels

Стефан Бальо

Роден през 1974 г. в Брюксел. Живее и работи в Брюксел и Берлин.

Макар че включва две различни изразни средства, работата е съвкупност от еднородни образи – последователно представяне на черно-бели портрети, поставени в еднакви рамки. Творбата следва духа на предходните работи на Стефан Бальо, като темата е самата живопис, материалното ѝ измерение, нейната история и специфичните характеристики, които ѝ се приписват, в частност портрета и свързаната с него историческа традиция на изобразяване. „Франки“ си играе с идеята за неподвижността, присъща на живописата, като съпоставя нарисувани върху хартия образи с движещите се образи от видеото, което бавно преминава от статика към близко до естетиката на експресионизма изкривяване. По този начин творбата поема предизвикателството да представи живопис, която буквално се движи. Фотография, живопис, рисунка, видео, компютърни изображения: тази визуална и концептуална поредица от препратки създава впечатление за странност, както и за изследване на действителността, свързана с процеса на изработване.

Stephan Balleux

Born 1974 in Brussels. Lives and works in Brussels and Berlin.

Although executed in two different media, this work is a set of homogeneous images: a series of black-and-white portraits in identical frames. The work is a continuation of Stephan Balleux's previous works whose subject is painting itself, its material dimension, its history and the specific characteristics ascribed to it, and more particularly, the portrait and the historical tradition of representation associated with portraiture. *Franky* plays upon the idea of stillness inherent to painting, juxtaposing the images painted on paper with the moving images in the video which are static at first, and then slowly distort in a manner reminiscent of the aesthetics of Expressionism. In this way, the work takes up the challenge of presenting a painting that is literally in motion. Photography, painting, drawing, video, computer-generated images: this visual and conceptual series of references creates an impression of strangeness, questioning the reality of the making of a work.

ДЖЕЙМС ЕНСОР В ОСТЕНДЕ

2005

Видео, черно-бяло, без звук, 1'50

*Със съгласието на автора***JAMES ENSOR À OOSTENDE**

[James Ensor at Ostend]

2005

Video, black & white, silent, 1'50"

*Courtesy of the artist***Гийом Бейл***Роден през 1946 г. в Антверпен, Белгия. Живее и работи в Антверпен, Белгия.*

Гийом Бейл започва кариерата си като възприема анархичния дух на седемдесетте години. Той отхвърля обществения живот, в чийто център са личните интереси и ето защо, според него, изложбените зали трябва да станат арена на социално действие. Отправна точка при неговия подход са ежедневието и баналността, които тук се вписват в една различна и абсурдна действителност. Бейл определя инсталациите си като действителност в недействителното и пренася психиатрични болници и противоатомни убежища в изложбените пространства, супермаркет в Галерията „Литман“ през 1990 г. („Нов супермаркет“) или пък павилион за пържени картофи в културния център на квартала Берхем в Антверпен през 1983 г.

Същевременно неговите „ситуационни инсталации“ налагат присъствието на съновиденията в реалността. През 1990 г. на Международния панаир за съвременно изкуство Париж [FIAC] той излага плакат на холандския град Хоорн, към който добавя истински препарирани чайки, като по този начин изследва границата между изкуство и действителност.

„Джеймс Енсор в Остенде“ представя намерен филмов материал за Джеймс Енсор с неговите приятели в Остенде през двадесетте години на миналия век, в който Енсор разговаря, пие пиетие, седнал е на плажа или пък ходи край морето...

Guillaume Bijl*Born 1946 in Antwerp. Lives and works in Antwerp, Belgium.*

Guillaume Bijl began his career in the anarchic spirit of the 1970s. Rejecting a social life that is driven by personal interests, he believes that exhibition halls should become an arena of social action. His inspiration comes from the everyday and the banal, placed in a setting that is both different and absurd. Bijl describes his installations as a reality in unreality, transposing psychiatric hospitals and anti-atomic shelters to exhibition spaces, a supermarket to the Littmann Gallery in 1990 (*Nouveau Supermarché*) or a chip shop to the Cultural Centre in Berchem (Antwerp) in 1983.

At the same time, his 'situation installations' represent the presence of place the unreal in reality. At the 1990 Contemporary Art Fair (FIAC) in Paris, he displayed a poster of the Dutch town of Hoorn to which he added real stuffed seagulls, thus questioning the boundary between art and reality.

James Ensor à Oostende presents found footage of James Ensor with his friends at Ostend in the 1920s, in which Ensor talks, has a drink, sits on the beach or walks by the sea...

БИЛИ

2006

Инсталация; 1 библиотека,
202x60x28 см, 8 букви 30x280x3 см,
1 видео, цвят, звук, 23'6"

Със съгласието на автора

BILLY

2006

Installation; 1 bookcase, 202x60x28 cm,
8 letters 30x280x3 cm, 1 video, colour,
sound, 23'6"

Courtesy of the artist

Стефан Дедене

Роден е през 1975 г. в Кортре, Белгия. Живее и работи в Антверпен, Белгия.

Отправната точка на инсталацията е възпроизвеждането на един масов продукт, като мащабното производство е сведено до човешки измерения: 1 артикул / 1 дърводелец. Крайният резултат от това художествено начинание в крайна сметка и във всяко едно отношение съпада с резултата от масовото производство. Единствено статутът и категорията на продукта са различни. Имитираният продукт се сдобива със статута на „уникално, автентично произведение на изкуството“, макар че външният му вид по нищо не се различава от стандартния продукт, който се произвежда серийно, пуска се в продажба в търговската мрежа и се поглъща от масовото потребление.

Стефан Дедене се насочва към произволен обект за своята художествена намеса: библиотеката „Били“ – клишето, което повече от всичко друго е символ на гиганта в производството на обзавеждане „ИКЕА“. Основната му идея е да осъществи обмен между един музей, а това е Градският музей за съвременно изкуство в Гент, и една гигантска търговска верига – ИКЕА, като творецът прибягва до художествения контекст, за да внедри своя личен художествен свят в една икономическа система, която е обхванала с пипалата си цялата планета.

Stefaan Dheedene

Born 1975 in Courtrai, Belgium. Lives and works in Antwerp, Belgium.

The starting point for this installation is the reproduction of a mass-produced object in which globalized production is reduced to the human scale: one piece of furniture / one carpenter. The end result of this artistic undertaking ultimately yields an identical product. All that has changed is the status and category of the product. The copied object acquires the status of a 'unique, authentic work of art', even though in its external features it is no different from a standard product produced on a large-scale in the commercial circuit and intended for mass consumption.

For this artistic intervention Stefaan Dheedene chose a random object: the 'Billy' bookcase, the clichéd symbol of the huge IKEA furniture concern. At the heart of the idea is the exchange between a museum – the Municipal Museum of Contemporary Art (S.M.A.K.) in Ghent – and a giant chain store – IKEA – where the artist makes use of the art context to infiltrate his personal artistic system into a globalized economic system.

MARTIAL M

2007

Видеопрожекция, цвят, без звук, 9'19"

Със съласието на галерия

„VidalCuglietta“, Брюксел

MARTIAL M

2007

Video projection, colour, silent, 9'19"

Courtesy of Galerie VidalCuglietta,

Brussels

Едит Декинт*Родена през 1960 г. в Ипър, Белгия. Живее и работи в Турне, Белгия.*

Видеокамерата заснема една ръка, която влиза във взаимодействие с ластик, като че ли в безтегловна среда. Когато разберем, че тези кадри са заснети в най-обикновен аквариум, ние без съмнение оставаме заплениени, но нашето възприемане на образа и на смисъла на това, което е част от действителността, вече се е променило, вероятно се е разширило. („Бавен обект 04“, 1997)

Две ръце, във всяка от които има по един магнит, внимателно боравят с изключително фини железни стружки, като целта е формите, които се получават вляво и вдясно, да изглеждат симетрични една на друга. Сякаш отразени в огледало, формите се раздвояват и последователно извикват в съзнанието образа на морския таралеж, на бодливата обвивка на кестена и на козината. Действието, което се развива в малък мащаб между тези две ръце, препраща към двата земни полюса, които генерират магнитното поле. (*Martial M*, 2007)

Откъси от каталога „Едит Декинт. Спомням си Земята“, издателство „Човешки фактор“ [Facteur Humain Editions], 2009 г.

Edith Dekyndt*Born 1960 in Ypres, Belgium. Lives and works in Tournai, Belgium.*

The video shows a hand interacting with a rubber band as if in a state of weightlessness. When we understand that those images were filmed in a simple aquarium we are bound to be fascinated, but our perception of the image and of the sense of what is real will have already changed, and probably expanded. (*Slow Object 04*, 1997)

Two hands, each equipped with a magnet, handle with care iron dust, making sure that the forms made right and left are symmetrical to each other. Revealed as in a mirror, the forms are duplicated and in turn evoke a sea urchin, chestnut bur or fur. The event, which takes place on a small scale between those two hands, refers to the two terrestrial poles that generate the magnetic field. (*Martial M*, 2007)

From the catalogue Edith Dekyndt. I remember Earth, text by Rodney Latourelle, Facteur Humain Editions, 2009

**ВСИЧКО, БЪРЗО, ВСИЧКО ДА
СЕ ВИДИ, ВСИЧКО, ПРЕДИ ДА
ИЗЧЕЗНЕ**

2007-2008

Видео, цвят и черно-бяло,
звук, 122'*Със съгласието на авторите***TOUT VITE TOUT VOIR TOUT AVANT
DE DISPARAÎTRE**[See Everything, Quickly, See Everything
Before It Disappears], 2007-2008Video, colour and black & white, sound,
122'*Courtesy of the artists***Доминик Кастроново и Бернар Съгондини***И двамата живеят и работят в Лиєж, Белгия.*

С няколко думи, всичко или почти всичко е казано в заглавието: в този филм, който е плод на монтаж, става дума за поглед, за цялост, за скорост и за изчезване. Най-вече става дума за непрестанната, сложна и продуктивна диалектична връзка между фотографията и киното (или между неподвижен и подвижен образ), която е в основата на взаимоотношенията им вече близо сто и двадесет години. Принципът е простичък и главозамайващ: подбор на филми от цялата история на седмото изкуство, след което се пристъпва към монтаж на образи (по един образ на кадър, като не се изключва нито един кадър и се спазва тяхната последователност) при скорост 24 кадъра в секунда (като това е скоростта на прожектиране на традиционната филмова лента). Резултатът е поразителен, двусмислен, но преди всичко парадоксален: наблюдава се връщане към първичния обект (фотографията е в основата на киното, където всяка секунда е съставена от 24 отделни фотограми) и същевременно изгубване в съвременното трескаво потребление на образи (всеядният зритель, който непрекъснато сменя каналите). Задоволяване на желанието да се види всичко (или да се опознае всичко) или пък именно невъзможност да се види всичко?

*Еманюел д'Отреп***Dominique Castronovo and Bernard Secondini***Both artists live and work in Liège, Belgium.*

In a nutshell, the title says it all, or nearly so. This film is about montage and the gaze, totality, speed and disappearance. Above all it is about the constant, complex and fertile dialectic between photography and cinema (or between still and motion pictures) in which their relationship has been grounded from almost 120 years ago to the present. The principle is simple and dizzying: first selecting films from throughout the history of the Seventh Art, then editing together frames (one frame per shot, without leaving out any shots and keeping them in order) at a speed of 24 frames per second (the traditional movie projection speed). The result is striking, ambiguous and above all paradoxical: this is a return to the way this medium started out (cinema comes from photography, since every second is made up of 24 different frames), and at the same time we are lost in a very contemporary frenzied consumption of images (the viewer becomes an omnivorous channel flicker). The satisfaction of our desire to see everything (or know everything) or the impossibility, indeed, of seeing everything?

Emmanuel d'Autrepepe

ДЪЛГО СБОГУВАНЕ

2007

Видеоинсталация, цвят, без звук, 12'

*Със съгласието на автора***LONG GOODBYE**

2007

Video installation, colour, silent, 12'

*Courtesy of the artist***Давид Клербоут***Роден е през 1969 г. в Кортре, Белгия. Живее и работи в Антверпен, Белгия и Берлин.*

Видеотворбата представлява дискретно изследване на движение, извършено по залез слънце от жена на около 40 години, заснето от една единствена камера при изключително бавен ход назад на вариообектива. Жената излиза от входната врата, качва се на терасата, гледа към камерата, усмихва се и маха с ръка за сбогом. Този жест, който е толкова простиച്ък, колкото и универсален, е последван от специфични моменти на движението на камерата и по този начин се изпъва със силно повествователно съдържание.

David Claerbout*Born 1969 in Courtrai, Belgium. Lives and works in Antwerp and Berlin.*

This video is a discreet study of one movement that is performed by a female protagonist in her forties during a sunset registered by a single ultra-slow backward camera movement. The woman walks out of the front door, steps onto the terrace, looks into the camera, smiles, and waves goodbye.

This simple, universal gesture thus followed by specific key moments of the camera movement becomes charged with a strong narrative content.

СЛЕПИЯТ ЗРЯЩ IV

2006

Видео, цвят, звук, 20'

Със съгласието на галерия „Надя Вилен“, Лиєж

LE VOYANT AVEUGLE IV

[The Blind Seer IV]

2006

Video, colour, sound, 20'

Courtesy of Galerie Nadja Vilenne, Liège

Лео Коперс*Роден е през 1947 г. в Гент, Белгия. Живее и работи в Уетерен, Белгия.*

В периода 1974-1981 г. Лео Коперс води, както той го нарича, партизанска война. Снабден с бастун и черни очила, той се разхожда като незрящ човек из музеите, забива пиратско знаме на лицевата фасада на Музея за изящни изкуства в Гент, поставя „незаконни скулптури“ в парк със скулптури и провежда различни други акции. Това са неочаквани прояви, които най-често оспорват институцията, погледа към изкуството и самото изкуство.

През седемдесетте години Лео Коперс организира редица „партизански“ акции в Музея за скулптурно изкуство на открито „Миделем“, Антверпен, в Националния център за изкуство и култура „Жорж Помпиду“, Париж, в Кунстхале, Базел, в Музея за съвременно изкуство, Гент и др.

„Слепият зрящ IV“ се осъществява на 20 юли 2006 г. в Кралския музей за изящни изкуства в Брюксел.

Léo Copers*Born 1947 in Ghent, Belgium. Lives and works in Wetteren, Belgium.*

In the years between 1974 and 1981, Léo Copers conducted what he called a ‘guerrilla war’. Armed with a cane and dark glasses, he walked like a blind man around museums, planted a pirate flag on the façade of the Museum of Fine Arts in Ghent, installed ‘illegal sculptures’ in a park with sculptures, and performed various other actions. Those were unexpected acts which questioned the institution, the view of art, and art itself.

In the 1970s Léo Copers organized a series of ‘guerrilla’ actions at the Middelheim Open-Air Sculpture Museum in Antwerp, the Georges Pompidou National Centre for Art and Culture in Paris, the Kunsthalle in Basel, the Museum of Fine Arts in Ghent, and other venues.

Le Voyant Aveugle IV was performed at the Royal Museum of Fine Arts in Brussels on 20 July 2006.

ЖИВОТЪТ НА ШАНДОР ФЕРЕНЦИ

1992

Видео, черно-бяло, без звук, 3'

*Със съгласието на автора***LA VIE DE SANDOR FERENCZI**

[The Life of Sandor Ferenczi]

1992

Video, black & white, silent, 3'

*Courtesy of the artist***Патрик Корийон***Роден през 1959 г. в Кнокке, Белгия. Живее и работи в Париж и в Лиеж, Белгия.*

През пролетта на 1937 г. Оскар Серти е поканен от студията „Метро Голдуин Мейър“ в Холивуд, за да снима филм за страстните любовни изживявания на Шандор Ференци. След три години усилена работа Серти най-накрая завършва филма си, който в най-големи подробности проследява бурния живот на известния унгарски новатор в психоанализата.

По време на предпремиерата обаче, продуцентите заявяват, че отказват да се захванат с разпространението на филм, който трае повече от седем часа и настояват Оскар Серти да сведе продължителността му максимум до два часа и десет минути. Оскар Серти не приема факта, че творбата му ще бъде орязана заради някакво си времетраене. След като продуцентите си тръгват, той остава сам в киносалона, за да изгледа за последен път филма си във вида, в който го е замислил. Междувременно се възползва от случая, за да фотографира екрана с фотоапарат, чието експозиционно време съответства на времетраенето на филма. След това унищожава всички съществуващи копия на филма.

Patrick Corillon*Born 1959 in Knokke, Belgium. Lives and works in Paris and Liège, Belgium.*

In the spring of 1937, Oskar Serti was invited by Metro-Goldwyn-Mayer to make a film in Hollywood about the passionate love affairs of Sandor Ferenczi. After three years of intense work, Serti finally completed his film which traced, in minute detail, the turbulent life of the famous Hungarian pioneer of psychoanalysis.

At the preview, however, the producers declared they would not distribute the film, which was more than seven hours long, and insisted that Oskar Serti cut it down to two hours and ten minutes at the most. Oskar Serti could not accept the fact that his work would be cut down solely because of its duration. After the producers left, he remained alone in the cinema to watch his film for the last time in the form he had conceived it. He used the opportunity to photograph the screen with a photo camera whose exposition time coincided with the duration of the film. Then he destroyed all existing copies of the film.

**ПАНАМАРЕНКО, АНТВЕРПЕН 1940
1972**

Видео, черно-бяло, звук, 5'25"
Със съгласието на Argos
**PANAMARENKO, ANVERS 1940
 1972**
 Video, black & white, sound, 5'25"
Courtesy of Argos

Жеф Корнелис

Роден през 1941 г. в Антверпен. Живее и работи в Антверпен, Белгия.

За Жеф Корнелис, който между 1964 г. и 1998 г. заснема много филми за белгийската телевизия, е особено важно творбите му да носят нещо повече от „опита му в телевизията“. Телевизията е тази, която е дала възможност на Корнелис да работи, но неговото отношение към институцията и жанра винаги е било двойствено.

Корнелис е запленен от творческата дейност на хора като Бродтарс и Панамаренко, на които е посветил уникални филмови портрети.

В една галерия в Бергейк (Холандия) младият Панамаренко се връща към творбата си „Donnerwolke“ (1971 г.) и към различни модели на летящи предмети. Това създава представата за един Панамаренко, който е мечтател и прилича на малко момче, което сякаш реди абстрактен пъзел в опит да разбере как се движат нещата, да разбере безкрайния свят на изумителните промени, който той с радост представя, като започва с поведението на насекомите и на птиците в полет, с основните принципи на аеродинамиката и механизмите, които позволяват да се задвижат перките или да се размахат крилата.

Jef Cornelis

Born 1941 in Antwerp. Lives and works in Antwerp, Belgium.

For Jef Cornelis, who directed films for Belgian television between 1964 and 1998, it is very important that his work should add something extra, beyond the ‘television experience’.

Cornelis’s work has been made possible thanks to TV-broadcasting, but his attitude towards both genre and institution has always been ambivalent.

Cornelis is fascinated by the activities of artists such as Broodthaers and Panamarenko, and he has filmed unique portraits of them.

In a gallery in Bergeyk (the Netherlands), young Panamarenko elucidates on *Donnerwolke* (1971) and other models of flying objects. The result is an image of Panamarenko the dreamer, the small boy who likes to put together abstract puzzles, trying to get a grasp on how things work, on the infinite universe of miraculous variations which he joyfully demonstrates, starting out from the flying behaviour of insects and birds, the principles of aerodynamics, the mechanisms to start up propellers and bring wings to flutter.

СНЕГОВЕ (Снежен човек)

2010

6 букви, 6 черно-бели фотографии,
смесена техника, 28x23 см всяка
Със съгласието на галерия „Надя
Вилен“, Лиѐж

NEIGES (Snowman)

[Snows (Snowman)]

2010

6 letters, 6 black & white photographs,
mixed media, 28x23 cm each

Courtesy of Galerie Nadja Vilenne, Liège

Капитан Лоншан

Роден през 1953 г. в Спа, Белгия. Живее и работи в Спа, Белгия.

Капитан Лоншан е последовател на патафизиката и е повлиян от машината за рисуване на Алфред Жари. Той също така е дадаист-поантилист, склонен към тийнейджърско поведение, който покрива събрани стари фотографии (семейни портрети, снимки от епохата на колониализма), платна на други творци, наивни щампи, рисунки, стени и предмети с нарисуван пухкав като памук сняг.

Творецът твърди, че винаги е бил обсебен от снега (в качеството си на колекционер на сувенирни стъклени глобуси, той казва, че осъзнава тяхното успокояващо и поетично въздействие, факта, че са неподвластни на времето, както и тяхната визуална мощ).

„Снеговете“ са хармония с висока степен на риск, която се колебае между успокоение и задушаване, между един универсален пашкул без граници и един чуплив, но разкъсващ затвор.

Capitaine Lonchamps

Born 1953 in Spa, Belgium. Lives and works in Spa, Belgium.

Capitaine Lonchamps is a follower of pataphysics influenced by Alfred Jarry's painting machine. He is also a Dadaist pointillist and prankster who covers collected old photographs (family portraits, photographs from the era of colonialism), others artists' works, Épinal prints, drawings, walls and objects with painted fluffy snow.

The artist claims that he has always been obsessed with snow (as a collector of souvenir glass globes, he says he is conscious of their soothing and poetic power, their timelessness and visual force). *Neiges* are a high-risk harmony oscillating between reassurance and suffocation, between a universal cocoon without limits and a fragile but devouring prison.

CINEMA

В ОПИТ ДА БЪДА БАЛЗАК
2002Видеопърформанс, черно-бяло,
без звук, 6'38"Със съгласието на галерия „Надя
Вилен“, Лиєж**TRYING TO BE BALZAC**

2002

Video performance, black & white,
silent, 6'38"

Courtesy of Galerie Nadja Vilenne, Liège

Емилио Лопес-Менчеро*Роден през 1960 г. в Мол, Белгия. Живее и работи в Брюксел.*

От 2000 г. насам Емилио Лопес Менчеро редовно пробва различни превъплъщения. Преобразява се благодарение на грима, костюма, аксесоарите и, преди всичко, на позата, която заема. В момент, в който поставя въпроса за тялото, за собственото си кривящо се тяло, в една удивителна видеотворба, озаглавена „Ego Sumo“, Лопес-Менчеро открива портрета на Балзак, с ръка на сърцето, същински Наполеон на Словото, фотографирани от Бюисон през 1842 г. Именно проблемът за физиономията и за случайния характер на евантуалната прилика подтиква твореца към работа. По-късно той се заема със снимките на монументалния Балзак на Роден, които са направени от Едуард Стейчън. Всъщност това удвояване между скулптурата и нейните фотографски превъплъщения, между физиономията на Балзак и творбата на Роден, съгъства процеса на въплъщение, който осъществява Лопес-Менчеро. Въпросният процес води до това показване, което разголява много повече гениалния скулптурен подход на Роден, отколкото тялото на твореца. Като вади на показ голотата и мъжествеността, Лопес-Менчеро разголява обобщаващия творчески жест на Роден, който първо е изваял голото тяло на писателя, преди да го покрие с шаячна роба. От този момент нататък творецът е толкова Балзак, колкото и самата скулптура на Роден. Като следва същия принцип, Емилио Лопес-Менчеро осъществява през 2010 г. фотографията „В опит да бъде Джеймс Енсор“.

Emilio López-Menchero*Born 1960 in Mol, Belgium. Lives and works in Brussels.*

Since 2000, Emilio López-Menchero has regularly been trying to embody different characters. He transforms himself through make-up, dress, accessories and, above all, through the posture he takes. López-Menchero was exploring the question of the body, of his own waddling body in an amazing video work titled *Ego Sumo*, when he discovered the portrait of Balzac holding his hand to his chest, a true Napoleon of letters, photographed by Buisson in 1842. It was the question of the face and of the accidental character of a possible resemblance that inspired the artist. Later, he also turned to the photographs of Rodin's monumental Balzac made by Edward Steichen. In fact, this duplication between the sculpture and its photographic representations, between Balzac's face and Rodin's work, condenses the process of embodiment undertaken by López-Menchero. This process leads to a display that exposes Rodin's genius sculptural gesture much more than the artist's body. By displaying nudity and masculinity, López-Menchero disassembles the synthesizing gesture of Rodin who first sculpted the writer's nude body before covering it in a robe. From this moment onwards the artist is Balzac to the same extent as Rodin's sculpture. Following the same principle, in 2010 Emilio López-Menchero made the photograph *Trying to be James Ensor*.

В ОПИТ ДА БЪДА ДЖЕЙМС ЕНСОР
2010

Цветна фотография върху алуминий,
76,5x61,6 см

*Със съгласието на галерия „Надя
Вилен“, Лиѐж*

TRYING TO BE JAMES ENSOR
2010

Colour photograph on aluminium,
76.5x61.6 cm

*Courtesy of Galerie Nadja Vilenne,
Liège*

ПОМЕЩЕНИЯ

2009

98 снимки, ламбда принт, 173x115 см

Със съгласието на галерия

„Ани Жанти“, Антверпен

RAÛME

[Rooms]

2009

98 photographs, lambda print,

173x115 cm

Courtesy of Annie Gentils Gallery,

Antwerp

Елс Ванден Мерш*Родена през 1971 г. в Нинове, Белгия. Живее и работи в Антверпен, Белгия.*

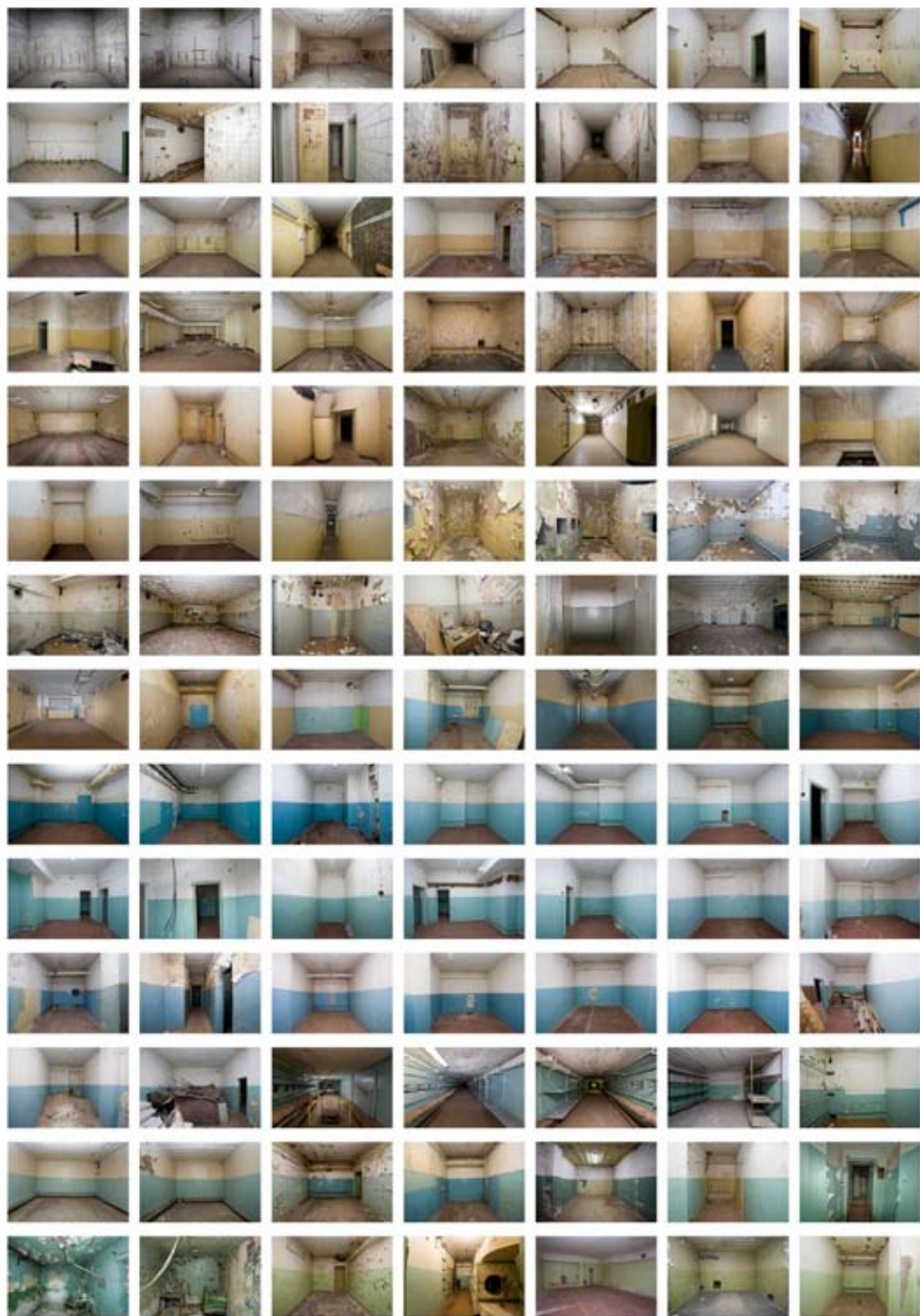
С площ от 14 400 кв.м. бункерът „Цепелин“ във Вюнсдорф, който е от времето на нацистите, е бил използван за таен комуникационен център. През петдесетте години той се превръща в най-големия комуникационен център, който е под контрола на руснаците в разгара на студената война. През 1994 г. цялото оборудване със специално предназначение е изнесено и бункерът се изпразва.

Снимките от поредицата „Помещения“ показват всички задънени помещения в постройката, които наподобяват крайните точки на един гигантски лабиринт.

Els Vanden Meersch*Born 1971 in Ninove, Belgium. Lives and works in Antwerp, Belgium.*

Occupying an area of 14 500 sq m, the Zeppelin bunker built by the Nazis in Wünsdorf served as a secret communications centre during the Second World War. In the 1950s it became the largest communications centre controlled by the Russians during the Cold War. In 1994 all sensitive equipment was removed and the bunker was emptied.

The photographs in the *RaÛme* series show all dead-end rooms in the building, which look like the end points of a giant labyrinth.

РАЗШИРЕНИЯ

2009

Анимация, черно-бяло, звук, 10'58"
Със съгласието на „Студио Ханс оп де Беек“**EXTENSIONS**

2009

Animation, black & white, sound, 10'58"
Courtesy of Studio Hans Op de Beeck**Ханс Оп де Беек***Роден през 1969 г. в Турнют, Белгия. Живее и работи в Брюксел.*

Анимационният филм „Разширения“ разглежда културните и субкултурни ритуали, науката и технологиите като разширения на човешкото тяло, като физическото проявление на една непоклатима вяра в прогреса, която от гледна точка на етиката е толкова проблематична, колкото и повод за размиване на отговорността.

Творецът определя най-общо разширението на тялото. В безпорядък се виждат най-различни предмети като: компютри, оръжия, протези или големи постройките като търговски центрове или чакални, тоест всичко това, което се предполага, че улеснява западния начин на живот, което позволява да се канализира и автоматизира живота, и го представя под формата на данни, разграфени повърхности и мотиви. „Разширения“ кани зрителя на бавно пътешествие, нощно време, покрай сгради, интериори и изоставени предмети, като от време на време в мрака се появяват и изчезват анонимни персонажи.

Този черно-бял филм, направен въз основа на снимки, намерени в Интернет, и на кадри от документални филми и видеозаписи с образователна насоченост, разкрива една глобализирана среда, ръководена от технологиите, нещо като мрачен сън, като черен и неосезаем лабиринт, в който индивидът се опитва да оцелее благодарение на своите ритуали и малки навици.

Hans Op de Beeck*Born 1969 in Turnhout, Belgium. Lives and works in Brussels.*

In terms of content, the animated film *Extensions* deals with cultural and subcultural rituals, science and technology as extensions of the human body, and as the physical manifestation of an unending belief in progress, which is both redemptive and ethically problematic.

The artist defines the extension of the body in very broad terms. Body extensions may involve objects such as computers, weapons, scanners, prosthetic devices, or large constructions such as shopping malls or waiting rooms – anything that seems to make Western life easier, serving to channel and automate life and present it in terms of data, grids, and patterns.

Extensions takes the spectator on a quiet, nocturnal travel along abandoned buildings, interiors, objects and anonymous characters that appear from and disappear into the dark.

This animated film, which is made using black-and-white watercolours based on photographs taken from the Internet and images from documentaries and educational videos, shows our technology-driven and globalized environment as a dark dream, a dark and intangible maze in which the individual tries to maintain himself by means of his rituals and habits.

ПОДРЕЖДАНЕ В СИВО

2011

Цикъл от 5 черно-бели фотографии на стандартна фотографска хартия, 70x80 cm

Със съгласието на автора

ARRANGEMENT IN GREY

2011

Series of five black-and-white photographs on standard photographic paper, 70x80 cm

Courtesy of the artist

Еманюел Ван дер Оуера*Родена през 1973 г. в Брюксел. Живее и работи в Брюксел.*

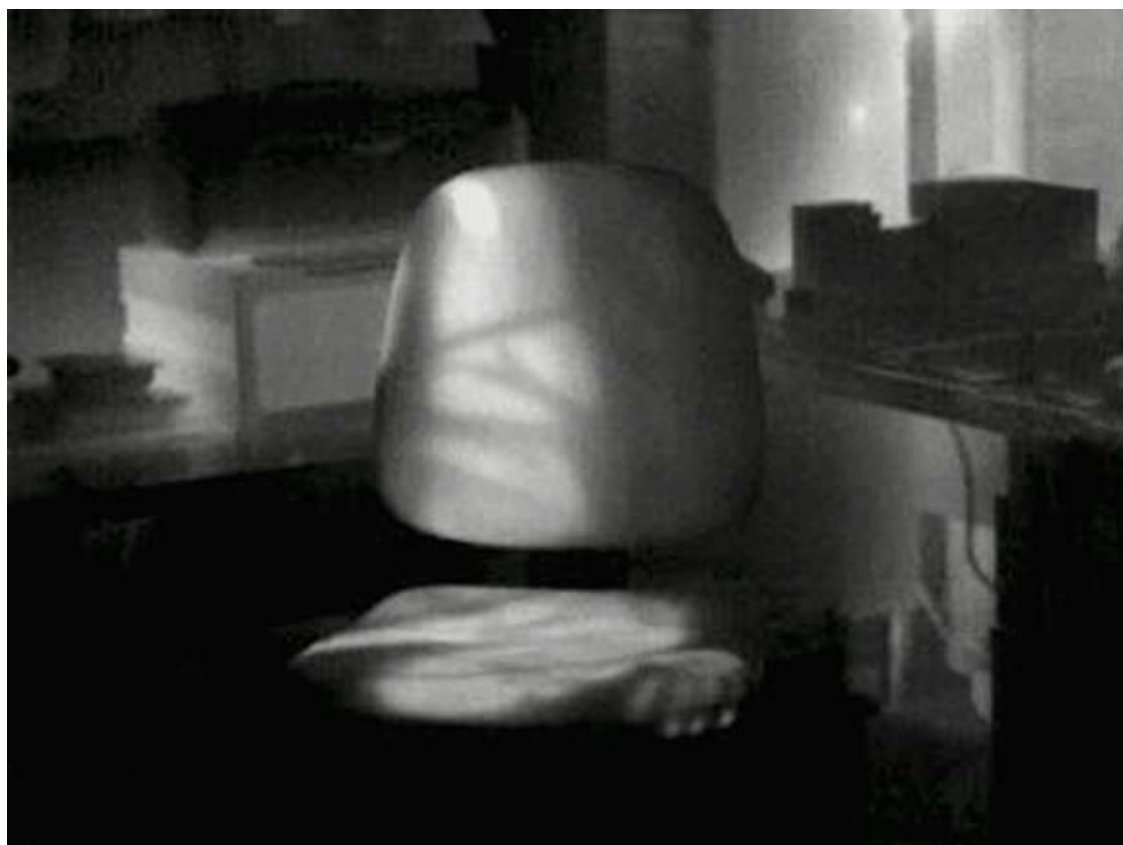
Тази поредица от пет фотографии е плод на моите размисления, породени от следващия ми видеопроект със заглавие „Подреждане в сиво“. Филмът изследва някои състояния на образа в съвременната ни епоха. В последната му част термична камера съвместно изследва едно селце на американското крайбрежие. Трябва да припомним, че заснемането с термична камера, като изключим очевидната връзка със студентите технологии (тъй като това устройство се свързва предимно с военните действия и наблюдението на граничните зони), препраща към идеята за „нечовешки“ поглед. Въпросната камера изследва този фрагмент от човешкия свят като разкрива действителността, която се крие зад привидността: действителност, характеризираща се с хищничество и населена с неразличими жертви, чието пребиваване на този свят оставя нетрайни следи.

Поредицата пренася този хигиеничен поглед в света на една болница – центърът „Еразъм“ в Брюксел. Изборът на болничното заведение поставя акцента много повече върху изчезването на субекта, разглеждан като такъв; кадровката е в сравнително близък план, има интимен характер и почти създава усещането за портрет. Субектът обаче отсъства. Заснетите места носят следите, оставени от топлината на отсъстващите тела – бегло утвърждаване на човешкото присъствие непосредствено преди то да се разнесе.

*Еманюел Ван дер Оуера***Emmanuel Van der Auwera***Born 1973 in Brussels. Lives and works in Brussels.*

This series of five photographs is the product of reflections associated with my next video project, *Arrangement in Grey*. The film in question explores certain states of the image in our contemporary age. In the last part of the film, a thermal camera conscientiously explores a small village on the American coast; let me recall here that thermal imaging – besides its evident connection with cold technology (as thermal imaging is associated primarily with border surveillance and war) – is associated with the idea of an ‘inhuman’ gaze. The camera investigates this fragment of the human world, revealing the reality hidden behind appearances: a reality that is predatory and populated with indistinguishable victims whose unquestionable life in this world leaves ephemeral traces. The series transposes this hygienic gaze to the world of a hospital, the Erasme centre in Brussels. The choice of hospital focuses on the disappearance of the subject as such; the shots are relatively close-up, intimate, almost portrait-like. The subject, however, is absent. The photographed places carry traces left from the warmth of the absent bodies – a fleeting affirmation of human presence just before it disperses.

Emmanuel Van der Auwera

АВТОПОРТРЕТ С РОДНИЯ МИ ГРАД ФИЛМ №1
2000

Видеопрожекция; 8 мм филм, пренесен на видео, черно-бяло, звук, 3'

*Със съгласието на автора***AUTOPORTRAIT AVEC MA VILLE NATALE**

[Self-Portrait with My Home Town] Film n°1

2000

Video projection; 8 mm film transferred to video, black & white, sound, 3'

*Courtesy of the artist***Пол Пиерар***Роден през 1955 г. в Лиеж, Белгия. Живее и работи в Амбур, Белгия.*

Ако съществува творец, който като че ли никакво, свързано с модните тенденции съображение не е в състояние да го отклони от пътя, който е решил да следва, то това е Пол Пиерар. Встрани от всичко, почти в пълна тайна, той изгражда едно последователно творчество, чиято непредвидимост се състои в това, че привлича погледа, разклаща зрителните ни навици и слага край, поне временно, на тържествуващата показност. Изложба след изложба, оставаме заплени от сполучливите хрумвания на един човек, който, макар и да не обича публично да се изказва, умело си играе с думите, с иронията на смисловите изменения и с причудливото тълкуване на недомлъвките...

*Жюли Бауен, сп. l'art mēme, 2007 г.***Pol Pierart***Born 1955 in Liège, Belgium. Lives and works in Embourg, Belgium.*

If there is an artist whom no consideration of fashion can divert from the path he has decided to follow, that is Pol Pierart. Working in isolation, almost in secrecy, he has created a distinctive and consistent oeuvre that is unpredictable in that it holds the gaze, challenges our visual habits and puts an end, at least temporarily, to the triumph of ostentation. In all his exhibitions, we are invariably captivated by the bright ideas of a person who does not like to speak in public, yet plays cleverly with words, with ironic shifts in meaning and highly original interpretations of the implicit...

Julie Bawin in l'art mēme, 2007

**В БЕЛГИЯ НЕБЕТО Е ВИНАГИ
СИЊО И ВАЛИ**

1998

фотография, 16x11,4 см

EN BELGIQUE LE CIEL EST TOUJOURS
PLEU

[In Belgium the Sky Is Always Rainy Blue]

1998

black and white photography,
16x11,4 cm

ГОРКАТА ГУЕН

2005

Видеопрожекция, цвят, звук, 4'45"

*Със съгласието на автора***PAUVRE GWEN**

[Poor Gwen]

2005

Video projection, colour, sound, 4'45"

*Courtesy of the artist***Гуендолин Робен***Родена през 1968 г. в Укел, Белгия. Живее и работи в Брюксел.*

Седнала съм на една табуретка. Чакам да лиснат в лицето ми кофи с вода. В началото съм поразена от удара и от студената свежест на водата, и се чувствам съживена.

След петнадесет минути вече не усещам водата, а само силата на удара. Изоставям всякаква съпротива и понасям ударите. Лицето се е преобразило.

Г.Р.

В работата на Гуендолин Робен има непосредственост, някакво отношение към настоящия миг, което се определя от внезапния характер на взрива, самата същност на огъня, разнасянето на дима. В тази творба се сблъскваме с изненадата, със страха, с опасността, с облекчението, също така с удивлението, както и с необичайния хумор, който произтича от присмеха.

Гуендолин Робен, Монография на творец 00+7

Разговор с Таня Назиелски

Gwendoline Robin

Born 1968 in Uccle, Belgium. Lives and works in Brussels.

I am sitting on a stool. I am expecting to have buckets of water thrown in my face. At first I am shocked by the impact and by the cold freshness of the water, and I feel revived.

'After fifteen minutes, I no longer feel the water, only the force of the impact. I stop resisting and endure the impacts. The face has been transformed.

G.R.

'There is immediacy in Gwendoline Robin's work; a relationship with the present moment given by the suddenness of the explosion, the very essence of fire, the evanescence of smoke. It confronts us with surprise, fear, danger, relief, and with wonder, too, and humour.'

Gwendoline Robin, Monographie d'artiste 00+7

Gwendoline Robin in conversation with Tania Nasielski

АВТОПОРТРЕТ (Взривяване на главата)
2005
Видеопрожекция, цвят, звук, 2'12"
Със съгласието на автора
AUTO PORTRAIT (Explosion de la tête)
[Self-Portrait (Blowing Up the Head)]
2005
Video projection, colour, sound, 2'12"
Courtesy of the artist

ДА ЗАСНЕМЕШ СВЕТЛИНАТА

2001

Видеопрожекция, цвят, звук, 7'

*Със съгласието на автора***RECORDING THE LIGHT**

2001

Video projection, colour, sound, 7'

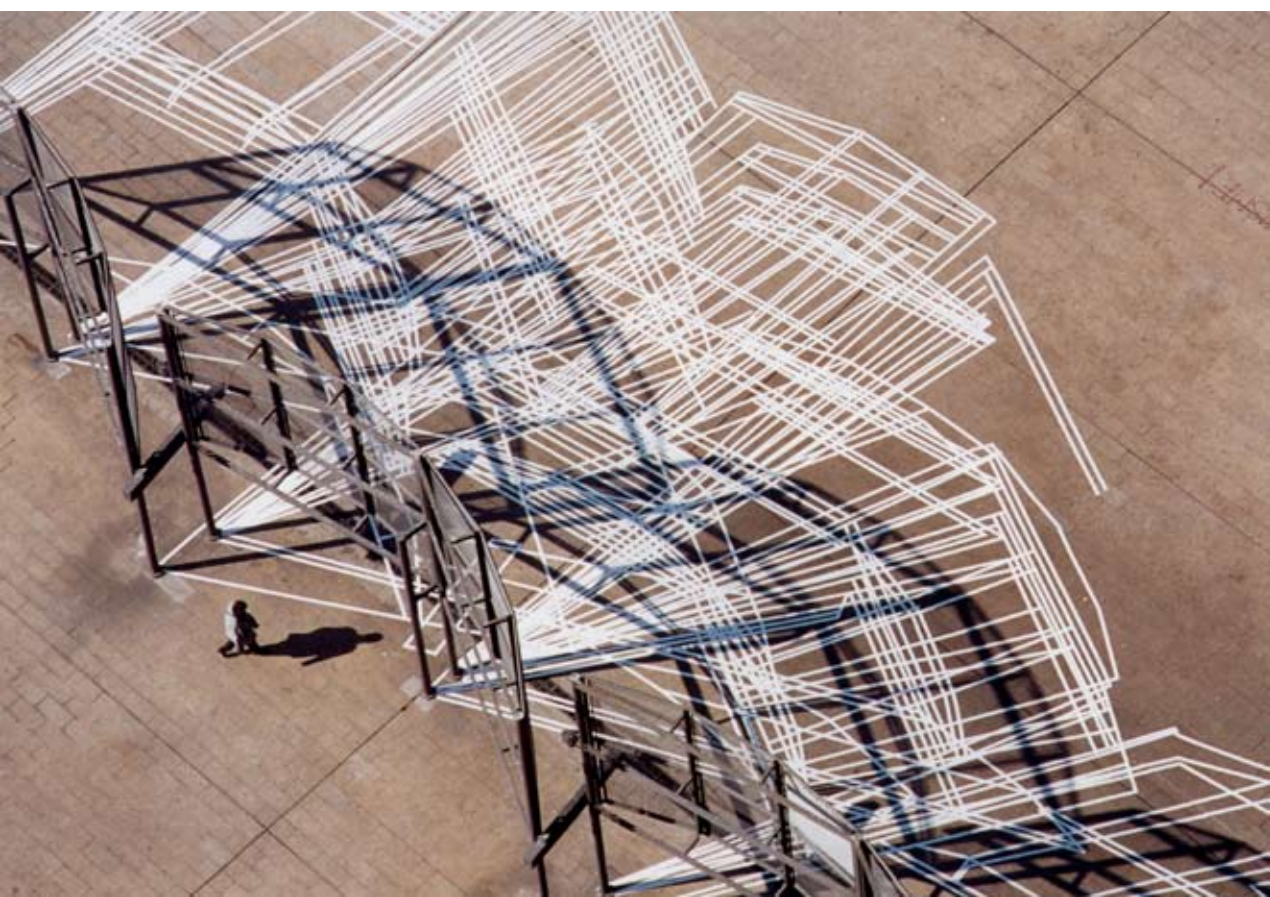
*Courtesy of the artist***Софи Уетнал***Родена е през 1973 г. в Брюксел. Живее и работи в Брюксел и в Мадрид.*

Светлината и пространството са темите на творбата, която Софи Уетнал е създала в Барселона. „Да заснемеш светлината“ представлява разчертаване на пространството и точно на начина, по който светлината обозначава и съответно изгражда пространството. Като очертава контурите на сенките с помощта на самозалепваща се бяла лента, Уетнал записва на точно определени интервали пътя, който светлината изминава в помещението. С едно бързо движение тя отбелязва движещите се сенки и си присвоява пространството, което те определят. Резултатът от всичко това е една сложна рисунка, едно преплитане на линии, които вървят напред в пространството като се разширяват и колкото повече се накланят, толкова повече се уплътняват. Наблюдава се процес, който напомня за слънчевия часовник, само че в този случай той не се използва, за да се отбележи някаква точка, а просто, за да се даде видим израз на промяната по начин, който е близък до ваятелството.

*Анна Честели Гуди, Барселона, март 2003 г.***Sophie Whettnall***Born 1973 in Brussels. Lives and works in Brussels and Madrid.*

Sophie Whettnall's work in Barcelona is about light and space: *Recording the Light* maps space, or more precisely, the way light indicates and thus constitutes space. Tracing the outlines of shadows with white adhesive tape, Whettnall records the path of light in the room at fixed intervals. In this way, she simultaneously marks the moving shadows and appropriates the space they define. The result is a complex pattern, a tangle of lines that broaden out in space, becoming denser as they become more oblique. The whole process is reminiscent of a sundial, only in this case it is not used to mark a point but simply to make visible the change in a manner similar to sculpting.

Anna Cestelli Guidi, Barcelona, March 2003

ПОСЛЕДНОТО ЗНАМЕ

2006

Инсталация; 1 карта на света
с националните знамена,
1 видеопрожекция, цвят, без звук
Със съгласието на автора

LAST FLAG

2006

Installation; 1 map of the world
with national flags, 1 video projection,
colour, silent
Courtesy of the artist

Мишел Франсоа

Роден през 1956 г. в гр. Синт-Труйден, Белгия. Живее и работи в Брюксел.

Работите му (фотографии, скулптури, видео, инсталации) често преpraщат към петте сетива и по-специално към допира (като кактуса от инсталацията му „Психо-градина“; ръка, която държи сапун и т.н.) и залагат на „отместването“ на предмети и жестове от обичайните им функции. По този начин едно обикновено парче алуминий, което творецът сто пъти е превъртял в ръцете си, се превръща в скулптура с непрекъснато променящи се размери. Скулптурата се намира по средата между танца и живописата, фигуративна, а след това абстрактна, в зависимост от това какво зрителят и неговото подсъзнание искат да видят в нея.

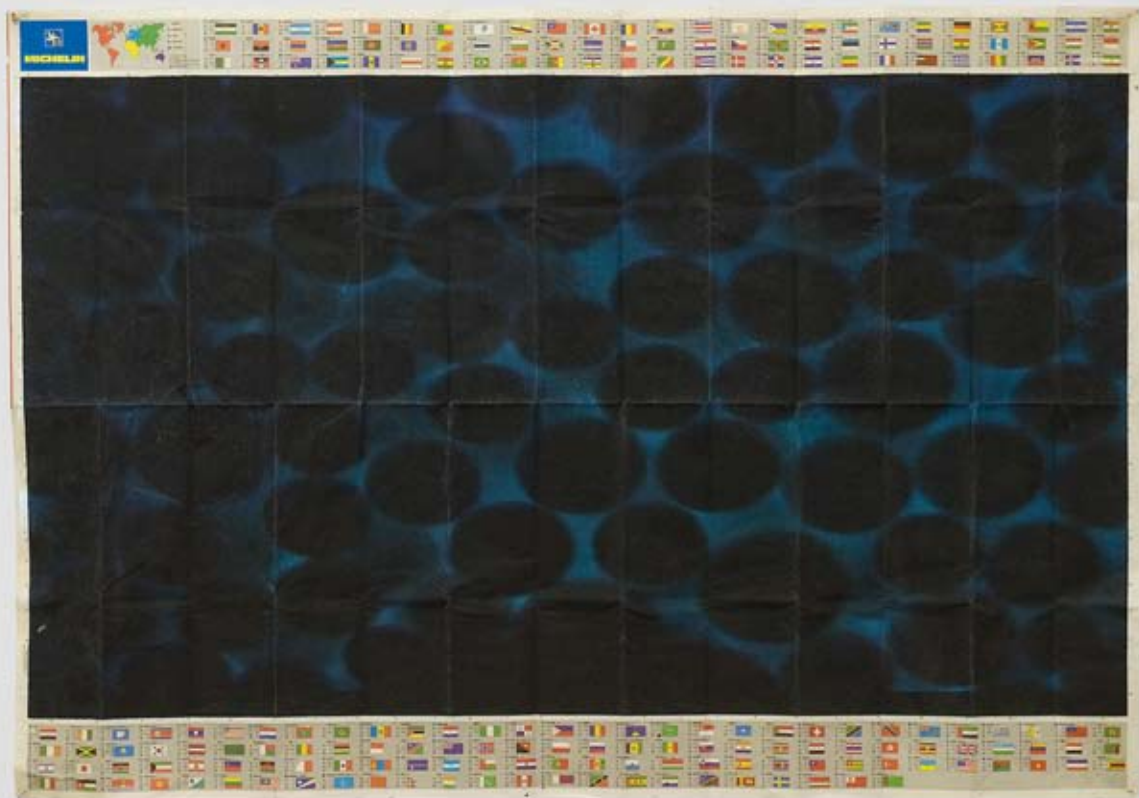
През 2009 г., в рамките на спектакъла „Песента“ на Ан Тереза де Керсмакер, Мишел Франсоа си сътрудничи с Ан Вероника Янсенс, с която дели белгийския павилион на Биеналето във Венеция през 1999 г. Каквито и средства да използва, той си остава скулптор, който създава много гипсови статуи в своето ателие, след което започва да си задава въпроси относно границите на творческия процес в затворено помещение, за да излезе навън с цел да улови там късове от реалността.

Michel François

Born 1956 in Sint-Truiden, Belgium. Lives and works in Brussels.

Michel François's work (photography, sculpture, video, installation) often refers to the five senses, especially touch (like the cactus in his *Psycho jardin* installation; a hand holding a bar of soap, etc.), and plays with the mental constructions stimulated by the subversion of common objects and ordinary acts. A simple piece of aluminium he turns over in his hands a hundred times becomes a sculpture of ever-changing dimensions. Sculpture is intermediate between dance and painting. Whether it is figurative or abstract depends on what viewers and their subconscious want to see in it.

In 2009 Michel François worked on Anne Teresa de Keersmaeker's *The Song*, sharing a collaborative role with Ann Veronica Janssens, with whom he also shared the Belgian pavilion at the Venice Biennale in 1999. Whatever medium he works in, François remains a sculptor who makes many plaster pieces in his studio before beginning to interrogate the limits of working indoors, seeking to grab up little pieces of reality outside his studio.

**ПОДЗЕМНИ КАНАЛИЗАЦИИ,
КАРИКАТУРА НА ПОСЛЕДНИТЕ
ТЕНДЕНЦИИ В ЛАНДШАФТНАТА
АРХИТЕКТУРА**

1969

Инсталация; 1 видео, цвят, звук,
13'20", 1 диапрожекция, 1 витрина
Със съгласието на галерия

„Надя Вилен“, Лиеж

**CANALISATIONS SOUTERRAINES,
UNE CARICATURE DES DERNIÈRES
TENDANCES PAYSAGISTES**

[Underground Pipes, a Caricature of the
Latest Trends in Landscaping]

1969

Installation; 1 video, colour, sound,
13'20", 1 slide show, 1 glass-case

Courtesy of Galerie Nadja Vilenne, Liège

Жак Шарлие

Роден през 1939 г. в Лиеж, Белгия. Живее и работи в Лиеж, Белгия.

През 1969 г. Жак Шарлие се качва на насипището Сен Жил, за да изкопае там ров с цел да погребете земята на тази „демобиизирана зона“, след което да зарови всичко като един модерен Сизиф. Работата му е заснета, като единствените случайни свидетели са две празнично облечени деца. Акцията му може да се разглежда като карикатура, като пародиен лендарт, по времето когато художникът Робърт Смитсън се готви да започне работа на брега на Голямото солено езеро (“Spiral Jetty”, 1970). Подобно обобщение обаче би било опростенченско.

Когато слиза от насипището, Шарлие добавя към филма си авторска музика, която е близко до минималистичната и промишлената музика и, преди всичко, решава да прожектира върху него диапозитиви на канализации. За тях той пише: „... техният загадъчен характер може не само да съперничат с някои съвременни пластични търсения, но и да ги надхвърли посредством огромната им изразителна мощ. Само че това никой никога няма да го каже.“

Jacques Charlier

Born 1939 in Liège, Belgium. Lives and works in Liège, Belgium.

In 1969, Jacques Charlier climbed the Saint-Gilles slag heap to dig a trench where he would bury the earth of this ‘demobilized zone’, and then fill it in again like a modern-day Sisyphus. The performance was filmed, the only accidental witnesses being two boys in their Sunday best. Charlier’s work can be seen as a caricature, as a parody of land art at the time when artist Robert Smithson was preparing his earthworks project at the Great Salt Lake (*Spiral Jetty*, 1970). Such a description, however, would be simplistic.

When he climbed down from the slag heap, Charlier added a soundtrack similar to minimalist and industrial music to his film and decided to project on it slides of underground pipes. This is what he wrote about them: ‘their enigmatic character can not only rival some contemporary plastic quests, it can surpass them with its huge expressive power. But this is something no one will ever say.’

АВС. БЕЛГИЙСКО СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО

Софийска градска художествена галерия

12 април – 15 март 2011

Ръководители на проекта:

Патрик Сандрен, Фондация „Култура и развитие“
Аделина Филева, СГХГ

Координатори на проекта:

Меглена Шкодрева, Фондация „Култура и развитие“
Мария Василева, СГХГ

Изложба

Доминик Пайни, куратор
Паскал Проние, куратор
Мария Василева, уредник, СГХГ
Жана Дамянова, главен представител Фондация „Култура и развитие“
Петър Димов, Невена Праматарова, връзки с пресата
Надежда Олег Ляхова, архитектурен дизайн
ЕТ „Димитър Ковачев 97“, изграждане на пространство
Мариян Тодоров, ел. инсталация
„Беа Салюшънс“ – Атанас Лалев, техническа поддръжка

Каталог

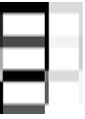
Текстове: Патрик Сандрен, Аделина Филева, Марк Михелсен – Посланик на Краство Белгия,
Филип Отие – Посланик на Франция, Фабиен Ройтер, Хуго Де Грееф, Мария Василева, Доминик Пайни
Редактор: Мария Василева
Асистент: Жанина Танева
Превод: Катерина Полова, Диана Божилова
Дизайн: Надежда Олег Ляхова
Предпечат: ИНК-111
Печат: **illusion&neoprint**

Фотокредити: Льо Френоа

ISBN 978-954-92735-1-9

София 2011

<http://sghg.bg>

ABC. CONTEMPORARY BELGIAN ART

Sofia City Art Gallery
12 April – 15 May 2011

Project leaders:

Patrick Sandrin, Culture and Development Foundation
Adelina Fileva, Sofia City Art Gallery

Project coordinators:

Meglana Shkodreva, Culture and Development Foundation
Maria Vassileva, Sofia City Art Gallery

Exhibition

Dominique Païni, curator
Pascal Pronnier, curator
Maria Vassileva, curator, Sofia City Art Gallery
Jana Damianova, General Representative, Culture and Development Foundation
Petar Dimov, Nevena Pramatarova, press relations
Nadezhda Oleg Lyahova, exhibition design
ET Dimitar Kovachev 97, construction
Mariyan Todorov, electrical installation
Bea Solutions – Atanas Lalev, technical support

Catalogue

Texts: Patrick Sandrin, Adelina Fileva, Marc Michielsen, Ambassador of the Kingdom of Belgium,
Philippe Autié, Ambassador of France, Fabienne Reuter, Hugo De Greef, Maria Vassileva, Dominique Païni
Editor: Maria Vassileva
Assistant: Janina Taneva
Translation: Katerina Popova, Diana Bozhilova
Graphic design: Nadezhda Oleg Lyahova
Pre-print: INK-111
Print: **illusion&neoprint**

Photo credits: Le Fresnoy

ISBN 978-954-92735-1-9

Sofia 2011

<http://sghg.bg>

с любезното съдействие на / with the kind support of:

TANIAet
OLIVIER
RAPPO

